

Kultur / **Bøger**

Poesi og arbejderjysk

Foto: Kasper Palsnov

ANMELDELSE / 27.11.23

'Molbohistorier' viser, at Rasmus Theisen er en af tidens bedste unge prosaister – når han gider.

Hans Peter Madsen

Del artikel: [f](#) [t](#)

På en måde skulle man tro, at Rasmus Theisen med *Molbohistorier* har genskrevet sin vilde og vellykkede debut, *Andre hunde* fra 2021. Det er de samme temaer, der går igen: fastboende versus tilflyttere, klimakrisen fremskrevet med overnaturlige virkemidler, en mand i ufaglært arbejde, der går i hundene. Og det er det samme, der gør den god: hverdagsbeskrivelser i en prosa, der pludselig kan stikke af, og et plot, der kan det samme.

Men denne gang er handlingen flyttet fra én udkant til en anden, fra en halvvejs fiktiv bygd i Grønland til et Mols, hvor det en dag begynder at regne og ikke stopper igen i et år. Og manden er ikke på vej i hundene på grund af en retnings- og meningsløs tilværelse. Denne gang har han kæreste og barn og et ansvar i livet, han ikke kan leve op til. Han hedder Viktor og skriver digte, når han ikke arbejder med skovbrug – indtil den unaturligt lange regnperiode begynder, og han får arbejde på en østersfarm, som en geskæftig tilflytter straks stabler på benene.

Kæresten hedder Monika og er kunstner. Mens Viktor arbejder, kører hun rundt i lokalområdet og optager regnlyde. Og så er der datteren Alex med interessen for naturen og et skjult følelsesliv, der i foruroligende grad minder om hendes fars.

“ **»Man skal kunne rumme op til flere sprog. Det er praktisk både at kunne skrive poesi og tale arbejderjysk«, står der et sted. Og Rasmus Theisen kan begge dele.**

Det, Rasmus Theisen bare *kan*, og som jeg ville sige, han kan bedre end nogen anden, hvis ikke det var, fordi han kan det nøjagtig lige så mirakuløst godt som Lars Frost, er at beskrive hverdagens slid – arbejdet og maden, der holder motoren i gang – i en pumpende prosa. Som fra skovbruget: »Man kan ikke arbejde mod regnen. Blot vænne sig til den. Kolde hænder, kolde fødder, et ansigt svøbt i sved, snot og himmeldråber. Der skal stadig skæres og saves, klippes og hugges.«

Sådan skriver han, med rytmiske opremsninger og et pludseligt indskud af poesi: himmeldråber! »Man skal kunne rumme op til flere sprog. Det er praktisk både at

kunne skrive poesi og tale arbejderjysk«, står der et sted. Og Rasmus Theisen kan begge dele.

Desværre viser *Molbohistorier* også, hvad Rasmus Theisen ikke kan – i hvert fald ikke endnu, to bøger inde i forfatterskabet. Det er begyndelsen, til og med side 25, der overhovedet ikke fungerer, og det gør den ikke, fordi der ikke er nogen hverdag at beskrive: en hel barndom inklusive et grundtraume skal etableres på tre hurtige kapitler, og det bliver jappet, uden indlevelse i den hurtige overflyvning, uden tid til rent faktisk at skrive de begivenheder frem, der fortælles om.

Det tynger resten af bogen, at det traume, der ved sin genopblussen sætter Viktors gåen i hundene i gang – et dumt, ungdommeligt overfald på den mand, der senere bliver hans chef – kun fylder 9 linjer i romanen og er skrevet i en underligt onkelhumoristisk tone: »Ingen af dem havde taget højde for, at Strohne var i sommerhus med sine kolleger [...] og at disse mænd hurtigt ville fatte mistanke, da Strohne uheldigvis formåede at råbe efter hjælp.«

Denne upsedasse-tone, »uheldigvis formåede«, er gennemgående i hele begyndelsen, men passer bare ikke til emnet. Og hasten, det fortælles i, spænder ben for resten af bogen: Det, at der ikke er nogen sansninger, egentlige indtryk, noget, læseren kan opleve, betyder, at det mest kommer til at virke som en påstand, når Viktor senere har dybe barndomstraumer. Det er for dovent skrevet af så god en forfatter.

Men kæmp dig igennem, læser! For ser man bort fra de første kapitler, er *Molbohistorier* et produkt af en af tidens bedste unge prosaister, tonsende og rytmisk fortalt, med ret vilde tankeeksperimenter og fuld af uventede drejninger, som når den hen mod slutningen skifter fra arbejdsplads- og parforholdsroman til pludselig – det har jeg slet ikke fået nævnt! nu nævner jeg det! – at blive noget så sjældent som en ægte rædselsvækkende gyser.

Del artikel: [f](#) [🐦](#)

ANNONCE

Mest læste